



Schubertiada Vilabertran

LIED THE FUTURE

Sabadell
Fundació

CONCERT INAUGURAL

Katja Maderer, soprano
Wolfram Rieger, piano

Divendres 16 d'agost de 2024

20:30 h

- 18' **JOHANNES BRAHMS** (1833 — 1897)
Meine Liebe ist grün, op. 63/5 (1873)
Das Mädchen, op. 95/1 (1883)
Sommerabend, op. 58/1 (1878)
Salamander, op. 107/2 (1888)
Von ewiger Liebe, op. 43/1 (1864)
Die Mainacht, op. 43/2 (1866)
Von waldbekränzter Höhe, op. 57/1 (1871)

ANTONÍN DVOŘÁK (1841 — 1904)

- 15' **Zigeunermelodien, op. 55** (1880)
Mein Lied ertönt
Ei, wie mein Triangel
Rings ist der Wald
Als die alte Mutter
Reingestimmt die Saiten
In dem weiten, breiten, luftigen
Leinenkleide
Darf des Falken Schwinge

- 24' **FRANZ SCHUBERT** (1797 — 1828)
Das Lied im Grünen, D. 917 (1827)
Am Strome, D. 539 (1817)
Ganymed, D. 544 (1817)
Suleika I, D. 720 (1821)
An die untergehende Sonne, D. 457 (1817)
Nachtstück, D. 672 (1819)

HUGO WOLF (1860 — 1903)

- 11' **Spanisches Liederbuch. Weltliche Lieder** (1890)
n. 1 Klinge, klinge mein Pandero
n. 2 In dem Schatten meiner Locken
n. 12 Sagt, seid Ihr es, feiner Herr
n. 26 Bedeckt mich mit Blumen
n. 24 Geh, Geliebter, geh jetzt!

— PAUSA —



Fes-te Amic de la Schubertiada

El teu suport és essencial

El suport als músics joves és part essencial de la Schubertiada i l'Associació Franz Schubert. Aquest compromís pren ara forma amb el programa "Lied the Future", un pla de beques únic en l'àmbit europeu amb un doble vessant pedagògic i d'acompanyament en la inserció en el circuit professional.

Amb el teu suport podem fer créixer aquest nou projecte i la Schubertiada. Consulta en aquest enllaç les modalitats de mecenatge i els avantatges i fes el pas!

www.schubertiada.cat/participa



Associació
Franz Schubert

LIED THE FUTURE

B Sabadell
Fundació

Una reivindicació de la cançó popular

Antoni Colomer

Crític i divulgador musical

El naixement del gènere liederístic està directament vinculat a l'esplendor que la literatura en alemany assolí durant la segona meitat del segle XVIII. Figures com Johann Wolfgang Goethe o Friedrich Schiller entre d'altres proporcionaren el substrat necessari perquè compositors com Mozart, Beethoven o Schubert convertissin el lied, en pocs anys, en una forma musical a l'alçada del potencial artístic de qualsevol altra. A les adaptacions que aquests compositors van fer dels versos d'aquells grans poetes se les denominà *kunstlieder*, cançons artístiques, per diferenciar-les dels *volkslieder*, cançons de caràcter popular.

Tot i això, la utilització de textos populars, ja fossin originals o recreats per poetes, ha tingut pes important en la història del gènere. Beethoven n'adaptà un nombre considerable i Gustav Mahler trobà en el recull *Des Knaben Wunderhorn* una font d'inspiració que condicionà decisivament el seu primer període creatiu. En aquesta línia podem incloure també, des de perspectives diverses o fins i tot oposades, a compositors com Johannes Brahms, Hugo Wolf i nombrosos representants de les escoles nacionalistes, com el txec Antonín Dvořák. D'aquests tres darrers escoltarem avui reeixides mostres de cançons basades en versos de caràcter popular.

En el cas de **Johannes Brahms** l'aposta per aquest tipus de textos en bona part del seu catàleg té un component ideològic i estètic. El seu ancoratge en les formes clàssiques constituïa una rebellió contra la deriva progressista simbolitzada per Wagner i acòlits. Si en el camp simfònic es va mantenir arrelat a la tradició vienesa, en el liederístic optà en línies generals per textos senzills. Tot i el seu vincle amb Robert Schumann, que adaptà el més granat de les lletres germàniques, Brahms

considerava —i ho manifestà de manera contundent en diverses ocasions— que l'alta literatura condicionava perillosament la forma. En canvi, la poètica d'inspiració popular li proporcionava les eines necessàries per desenvolupar els seus plantejaments estètics: simetria, senzillesa, predomini absolut de la línia cantada i recurrència visible d'una o dues fórmules precises per articular l'acompanyament unificant les diferents seccions. Rigorosament fidels a aquests preceptes són lieder com *Von ewiger Liebe*, *Meine Liebe ist grün* o *Die Mainacht*.

Ben diferent fou l'apropament d'**Hugo Wolf** al gènere de la cançó. Rancorós amb Brahms, que el despatxà amb fredor quan de jove el visità per mostrar-li les primeres composicions, i enlluernat per Wagner, Wolf sublimà la dialèctica entre veu i piano plantejada per Schumann en els seus lieder. Si les seves primeres col·leccions se centren en grans poetes com Heine, Mörike, Eichendorff o Goethe, als darrers anys de la seva vida, paradoxalment, s'apropà a les tesis brahmsianes trobant inspiració en reculls de caràcter popular. El 1891 publicà l'*Spanisches Liederbuch* i entre 1892 i 1896 completà l'*Italianisches Liederbuch*, ambdues col·leccions basades en la traducció a l'alemany que va fer Paul Heyse de poemes i cançons antigues espanyoles i italianes. En el cas de l'*Spanisches Liederbuch* hi conviuen autors com Cervantes o Lope de Vega amb altres menys coneguts i textos anònims, material que obliga Wolf a un treball de màxima concisió i depuració estilística. L'element folklòric és pràcticament inexistent, però la lleugeresa i subtileza del tractament vocal i pianístic així com la brevetat general de les peces converteixen aquesta obra en un punt d'inflexió en la trajectòria liederística d'Hugo Wolf.

El sorgiment de les escoles musicals nacionalistes durant la segona meitat del segle XIX, especialment a l'est d'Europa, comportà la reivindicació del folklore autòcton que es filtrà en tota mena de composicions. El gènere de la cançó esdevingué instrument ideal en aquest sentit i molts compositors, entre ells el txec **Antonín Dvořák**, s'hi abocaren tot deixant veritables obres mestres. Dvořák va escriure les *Melodies gitanes* a principis de 1880 a petició del tenor Gustav Walter seleccionant set poemes de la col·lecció amb el mateix títol de l'escriptor txec Adolf Heyduk, qui va fer la traducció a l'alemany utilitzada pel compositor en la primera versió. Una decisió que li comportà no poques crítiques malgrat l'evident component nacionalista del cicle. El fet, però, que el mateix Heyduk adaptés els textos a favorí que, en termes declamatoris, la versió alemanya s'aproximés amb fidelitat a l'original, permetent que el 1881 se'n publicués la versió en txec.

El contrast necessari a aquestes apostes pel substrat popular l'aporta **Franz Schubert**. N'escoltarem sis cançons, tres de les quals basades en els dos poetes més adaptats pel compositor, Johann Wolfgang Goethe (*Carymed*) i Johann Baptist Mayrhofer (*Am Strome i Nachtstück*), figures claus en la configuració del *Kunstlied*. Totes elles són representatives d'un dels trets recurrents de la literatura romàntica, la identificació dels sentiments humans amb els fenòmens de la natura. El camp, el riu, el sol, el vent o la primavera constitueixen un paisatge que, en mans de Schubert, adquireix una dimensió eterna i universal.

Katja Maderer, soprano



Katja Maderer va guanyar el 2020 el Bundeswettbewerb Gesang de Berlín i el 2022 va rebre, juntament amb el seu company de duo Amadeus Wiesensee, el premi especial a la millor interpretació de lied contemporani a l'Internationaler Wettbewerb für Liedkunst de Stuttgart. La jove soprano ja ha ofert concerts a l'Europäische Wochen de Passau, al MusikfestION de Nuremberg i a la Kammermusikwoche de Tabea Zimmermann i la Liedwoche de Christian Gerhaher a l'Schloss Elmau. També forma part del programa "Lied the Future", impulsat per l'Associació Franz Schubert de Barcelona amb el suport de la Fundació Banc Sabadell; aquest programa li facilita concerts i classes magistrals a Espanya. Katja Maderer va completar la seva llicenciatura en cant amb la professora Christiane Iven a Múnic i ara continua els seus estudis a la classe del professor Lars Woldt.

Aquest és el segon concert de Katja Maderer a la Schubertiada; hi va debutar l'any 2023.

Wolfram Rieger, piano



© Daniel Pasche

Va estudiar a la Hochschule für Musik a Múnic amb Erik Werba i Helmut Deutsch i va assistir a diverses classes magistrals amb Elisabeth Schwarzkopf i Dietrich Fischer-Dieskau. Va començar a ensenyar a la Hochschule de Múnic el 1991 quan encara era estudiant; el 1998 es va convertir en professor de la Hochschule für Musik "Hanns Eisler" de Berlín i ofereix regularment classes magistrals a Europa i el Japó. És convidat a importants centres de música i festivals de tot el món, com ara les Schubertiades de Schwarzenberg i Vilabertran, el Concertgebouw d'Amsterdam, el Wigmore Hall de Londres i la Konzerthaus i el Musikverein de Viena. Ha acompanyat, entre d'altres, Brigitte Fassbaender, Barbara Bonney, Juliane Banse, Michelle Breedt, Thomas Hampson, Dietrich Fischer-Dieskau, Matthias Goerne i Thomas Quasthoff.

Aquest és el 47è concert de Wolfram Rieger a la Schubertiada; hi va debutar l'11 de setembre de 1993, en el primer concert del festival.

www.schubertiada.cat



Col·laborador principal

Sabadell
Fundació

Amb el suport de

 **Generalitat
de Catalunya**

Organitzat per



**Associació
Franz Schubert**

Agraïm la seva col·laboració als Amics de la Schubertiada: Jordi Roch (President d'honor) · Pere Armadàs · Josefina Bas · Manel Bertran · Jorge Binaghi · Jaume Braut · Manuel Capdevila · Susanna Capdevila · Rosa Maria Cullell · Carlos Cusí · Carmen de Robert · Alba Espargaró · Joan Esquirol · Xavier Goicoechea · Jaume Craell · Clòria Cutiérrez · Pilar Maier · Fernando Marín · Giovanni Melillo · Joan Ocaña · Maria Teresa Ollé · Josep Maria Plantada · Clòria Renom · Gràcia Rodríguez-Illescas · Manuel Terrazo



Desafia les teves expectatives. Nou Audi Q6 e-tron.

Autopodium

Girona, Figueres, Olot, Lloret de Mar
autopodiumaudi.com

Emissions combinades de CO₂: 0 g/km – Consum elèctric combinat: 19,4–17,0 kWh/100 km
Les xifres de consum de combustible i emissions de CO₂ es faciliten en intervals perquè depenen de l'equipament del vehicle seleccionat.



Schubertiada

Vilabertran

Divendres 16 d'agost de 2024
20:30 h
Canònica de Santa Maria
de Vilabertran

CONCERT INAUGURAL

Katja Maderer, soprano
Wolfram Rieger, piano

JOHANNES BRAHMS

(1833 — 1897)

Felix Schumann (1854 — 1879)

Meine Liebe ist grün

Meine Liebe ist grün wie der Fliederbusch
Und mein Lieb ist schön wie die Sonne;
Die glänzt wohl herab auf den Fliederbusch
Und füllt ihn mit Duft und mit Wonne.

Meine Seele hat Schwingen der Nachtigall
Und wiegt sich in blühendem Flieder,
Und jauchzet und singet vom Duft berauscht
Viel liebestrunkene Lieder.

Siegfried Kapper (1821 — 1879)

Das Mädchen

Stand das Mädchen, stand am Bergesabhang,
Widerschien der Berg von ihrem Antlitz,
Und das Mädchen sprach zu ihrem Antlitz:
"Wahrlich, Antlitz, o du meine Sorge,
Wenn ich wüsste, du mein weisses Antlitz,
Dass dereinst ein Alter dich wird küssen,
Ging hinaus ich zu den grünen Bergen,
Pflückte allen Wermut in den Bergen,
Presste bitt' res Wasser aus dem Wermut,
Wünsche dich, o Antlitz, mit dem Wasser,

El meu amor és verd

El meu amor és verd com el lilà,
el meu amor és bell com el sol;
brilla resplendent sobre el lilà
i l'omple de perfums i de delit.

El meu amor té ales com el rossinyol,
i es remunta amb les ales florides,
i s'alegra i entona, embriagat de perfums,
apassionades cançons amoroses.

La noia

Era la noia a la falda de la muntanya,
s'emmirallava en la muntanya la seva cara,
i digué la noia a la seva cara:
"Oh cara de les meves penes, probablement,
si sabés realment, oh blanca cara meva,
que un dia t'ha de besar un vell,
pujaria a la verda muntanya,
colliria tot el donzell de la muntanya,
el convertiria en amargant absentia,
et rentaria, o cara, amb aquesta aigua,



Dass du bitter, wenn dich küsst der Alte!
Wüsst' ich aber, du mein weisses Antlitz,
Dass dereinst ein Junge dich wird küssen,
Ging hinaus ich in den grünen Garten,
Pflückte alle Rosen in dem Garten,
Presste duftend Wasser aus den Rosen,
Wünsche dich, o Antlitz, mit dem Wasser,
Dass du duftest, wenn dich küsst der Junge!“

Heinrich Heine (1797 — 1856)

Sommerabend

Dämmernd liegt der Sommerabend
Über Wald und grünen Wiesen;
Goldner Mond im blauen Himmel
Strahlt herunter, duftig labend.

An dem Bache zirpt die Grille,
Und es regt sich in dem Wasser,
Und der Wanderer hört ein Plätschern
Und ein Atmen in der Stille.

Dorten, an dem Bach alleine,
Badet sich die schöne Elfe;
Arm und Nacken, weiß und lieblich,
Schimmern in dem Mondenscheine.

Karl von Lemcke (1831 — 1913)

Salamander

Es saß ein Salamander
Auf einen kühlen Stein,
Da warf ein böses Mädchen
Ins Feuer ihn hinein.

Sie meint', er soll verbrennen,
Ihm ward erst wohl zu Mut,
Wohl wie mir kühlen Teufel
Die heiße Liebe tut.

perquè li fosis ben amargant quan et besés!
Però si sabés, oh blanca cara meva,
que un dia t'ha de besar un jove,
sortiria al verd jardí,
colliria totes les roses del jardí,
les convertiria en aigua de roses,
i et rentaria, oh cara, amb aquesta aigua,
perquè et trobés perfumada quan et besés!”

Vespre d'estiu

La foscor s'estén en el vespre estival
damunt dels boscos i els prats verds;
en el cel blau la lluna daurada
brilla entre fresquívols perfums.

En el rierol canten els grills,
les aigües es mouen,
i el caminant sent en el silenci
un xipolleig i una respiració.

I sola allà en el rierol
es banya una bella sílfide;
el braç i l'espatlla, blancs i adorables,
brillen al clar de lluna.

Salamandra

Seia una salamandra
en una pedra freda,
quan una noia dolenta
la va tirar al foc.

Volia que es cremés,
però ella se sentí millor que mai,
igual que jo, un diable fred,
amb un amor ardent.



August Heinrich Hoffmann von Fallersleben (1798 — 1874)

Von ewiger Liebe

Dunkel, wie dunkel in Wald und in Feld!
Abend schon ist es, nun schweiget die Welt.

Nirgend noch Licht und nirgend noch Rauch,
Ja, und die Lerche sie schweiget nun auch.

Kommt aus dem Dorfe der Bursche heraus,
Gibt das Geleit der Geliebten nach Haus,

Führt sie am Weidengebüsche vorbei,
Redet so viel und so mancherlei:

“Leidest du Schmach und betrübest du dich,
Leidest du Schmach von andern um mich,

Werde die Liebe getrennt so geschwind,
Schnell wie wir früher vereinigt sind.

Scheide mit Regen und scheide mit Wind,
Schnell wie wir früher vereinigt sind.”

Spricht das Mägdelein, Mägdelein spricht:
“Unsere Liebe sie trennet sich nicht!

Fest ist der Stahl und das Eisen gar sehr,
Unsere Liebe ist fester noch mehr.

Eisen und Stahl, man schmiedet sie um,
Unsere Liebe, wer wandelt sie um?

Eisen und Stahl, sie können zergehn,
Unsere Liebe muß ewig bestehn!”

D'amor etern

Foscós, què foscós els boscos i els camps!
És ja de nit, i el món està silenciós.

Enlloc una llum, enlloc un soroll,
sí, àdhuc l'alosa ha callat.

El noi surt del poble
per acompanyar a casa l'estimada,

la guia per entre els arbustos del camp,
i li parla molt animat:

“Si fossis humiliada i t'entristissis,
si fossis humiliada per altres per culpa meva,

desapareixeria el nostre amor amb rapidesa,
amb la mateixa com ens vàrem unir.

Ens separàriem amb pluja i amb vent,
tan ràpidament com ens vàrem unir.”

Parla la noia i i contesta:
“El nostre amor mai no desapareixerà!

L'acer és molt ferm i també ho és el ferro,
però el nostre amor és encara més ferm!

El ferro i l'acer poden ser fosos,
però qui pot canviar el nostre amor?

El ferro i l'acer poden liquar-se,
el nostre amor durarà eternament!”



Ludwig Hölty (1748 — 1776)

Die Mainacht

Wann der silberne Mond durch die Gesträuche
blinkt,
Und sein schlummerndes Licht über den Rasen
streut,
Und die Nachtigall flötet,
Wandl' ich traurig von Busch zu Busch.

Überhüllet vom Laub, girret ein
Taubenpaar
Sein Entzücken mir vor; aber ich wende mich,
Suche dunklere Schatten,
Und die einsame Träne rinnt.

Wann, o lächelndes Bild, welches wie Morgenrot
Durch die Seele mir strahlt, find' ich auf
Erden dich?
Und die einsame Träne
Bebt mir heißer die Wang herab.

Georg Friedrich Daumer (1800 — 1875)

Von waldbekränzter Höhe

Von waldbekränzter Höhe
Werf ich den heißen Blick
Der liebefeuchten Sehe
Zur Flur, die dich umgrünt, zurück.

Ich senk ihn auf die Quelle,
Vermöcht ich, ach, mit ihr
Zu fließen eine Welle,
Zurück, o Freund, zu dir, zu dir!

Ich richt' ihn auf die Züge
Der Wolken über mir,
Ach, flög' ich ihre Flüge,
Zurück, o Freund, zu dir, zu dir!

Wie wollt ich dich umstricken,
Mein Heil und meine Pein,
Mit Lippen und mit Blicken,
Mit Busen, Herz und Seele dein!

La nit de maig

Quan la lluna platejada brilla entre els
arbres,
i la seva llum balsàmica s'estén sobre la
gespa,
i refila el rossinyol,
camino afligit pel bosc.

Coberta pel fullatge s'amanyaga una parella
de coloms:
em canten el seu delit, però jo em tombo
i busco les ombres més fosques
per deixar caure una llàgrima solitària.

Imatge somrient, que com l'alba rogent
il·lumines la meva ànima, quan et trobaré
sobre la terra?
I la llàgrima solitària
tremola més càlida en la meva galta.

Des de les altures coronades de boscos

Des de les altures coronades de boscos,
dirigeixo una mirada, càlida i humitejada,
cap a la visió estimada dels camps
que verdegem al meu voltant.

L'adreço al rierol,
i voldria, baixar, ai, amb ell,
en una onada, per tornar,
oh amic, cap a tu, cap a tu!

L'adreço a la cursa
dels núvols al damunt meu,
ah, si pogués volar amb ells, per tornar,
oh amic, cap a tu, cap a tu!

Com voldria seduir-te,
la meva salvació i la meva pena,
amb llavis i mirades,
el teu pit, el teu cor i la teva ànima!



ANTONÍN DVOŘÁK

(1841 — 1904)

Adolf Heyduk (1835 — 1923)

Zigeunermelodien

Mein Lied ertönt

Mein Lied ertönt, ein Liebespsalm,
beginnt der Tag zu sinken,
und wenn das Moos, der welke Halm
Tauperlen heimlich trinken.

Mein Lied ertönt voll Wanderlust,
wenn wir die Welt durchwallen,
nur auf der Puszta weitem Plan
kann froh mein Sang erschallen.

Mein Lied ertönt voll Liebe auch,
wenn Heidestürme toben;
wenn sich befreit zum letzten Hauch
des Bruders Brust gehoben!

Ei, wie mein Triangel

Ei, wie mein Triangel wunderherrlich läutet!
Wie Zigeunerlieder, wenn zum Tod man schreitet!
Wenn Triangelklänge mich zum Tod begleiten,
ist's mit Tanz und Liedern aus für alle Zeiten!
Lieder, Reigen, Liebe aus für alle Zeiten.

Melodies gitanes

Sona la meva cançó

Sona la meva cançó, un psalm d'amor,
el dia comença a pondre's,
quan la molsa, amb les tiges marcides
beu perles secretament.

Sona plena de ganes de caminar,
quan recorrem el món,
només en l'àmplia planúria de la Puszta
pot sonar alegre el meu cant.

Sona la meva cançó plena també d'amor,
quan s'enrabien les tempestes de l'erm;
quan alliberat fins al darrer alè
s'aixequi el pit del germà.

Ei, el meu triangle meravellós

Ei, el meu triangle meravellós
sona com cançons gitanes!
Quan m'acompanyen a la mort;
amb danses i cançons per a tots,
cançons, rotllanes i amor en tot moment.



Rings ist der Wald

Rings ist der Wald so stumm und still,
das Herz schlägt mir so bange;
der schwarze Rauch sinkt tiefer stets,
die Träne trocknend meiner Wange.

Doch meine Träne trockne nicht,
sollst anders wohin wehen!
Wer auch im Schmerz noch singen kann,
der lebt, nicht wird sein Lied vergehen!

Als die alte Mutter

Als die alte Mutter
Mich noch lehrte singen,
Tränen in den Wimpern
Gar so oft ihr hingen.
Jetzt wo ich die Kleinen selber üb' im
Sange,
rieselt's mir vom Auge,
rieselt's oft mir auf die braune Wange.

Reingestimmt die Saiten

Reingestimmt die Saiten!
Bursche tanz' im Kreise!
Heute froh, überfroh noch heute,
morgen trüb' nach alter Weise!

Nächsten Tag am Nilstrand,
der den Vätern heilig,
reingestimmt, reingestimmt die Saiten,
in den Tanz, in den Tanz spring eilig!

Al bosc del voltant

El bosc del voltant està callat i silenciós,
només el cor em batega amb força:
el fum negre que sempre baixa
m'eixuga les llàgrimes de les galtes

Però no eixuga les meves llàgrimes,
has de respirar cap a un altre costat!
Qui en el dolor també pot cantar,
està viu, mai no s'acabarà la seva cançó!

Quan la vella mare

Quan la vella mare
m'ensenyava a cantar,
molt sovint li penjaven
llàgrimes de les pestanyes.
Ara quan jo mateixa practico cant amb els
petits,
se m'escorren dels ulls,
se m'escorren sovint per les galtes brunes.

Les cordes afinades

Les cordes afinades!
Els nois balleu en rotllana!
Avui contents, molt contents,
demà més apagats amb la vella cançó!

El dia següent, a la vorera del Nil,
sagrat per als pares,
afinades les cordes, afinades les cordes,
salteu en la dansa, salteu adelerats!



In dem weiten, breiten, luft'gen Leinenkleide

In dem weiten, breiten, luft'gen Leinenkleide
freier der Zigeuner als in Gold und Seide!
Ja! der gold'ne Dolman schnürt die Brust zu
enge,
hemmt des freien Liedes wanderfrohe Klänge.
Wer beim Schwung der Lieder wahre Lust
empfindet,
wünscht, daß alles Gold jetzt aus der Welt
verschwindet!

Darf des Falken Schwinge

Darf des Falken Schwinge Tatrahö'h'n
umrauschen,
wird das Felsenest nicht er mit dem Käfig
tauschen.
Kann das wilde Fohlen jagen durch die Heide,
wird's an Zaum und Zügel finden keine
Freude.
Hat Natur Zigeuner etwas dir gegeben,
ja zur Freiheit schuf sie mir das ganze Leben.

Vestits corrents amples i airosos

Vestits corrents grans, amples i airosos
els prefereixen els gitanos a l'or i la seda!
Sí! El vestit d'or oprimeix massa el
pit,
ofega els sons alegres d'una lliure cançó.
El que gaudeix de debò amb l'empenta d'una
cançó,
desitja que tot l'or desaparegui del
món!

Si les ales del falcó

Si les ales del falcó les vesteixes amb or
massís,
no canviarà el niu rocós per la
gàbia.
El poltre salvatge que corre pel camp
no s'alegrarà amb brides i
estreps.
Si la natura gitana t'ha donat alguna cosa,
és que et donà llibertat per a tota la vida.



FRANZ SCHUBERT

(1797 — 1828)

Friedrich Reil (1773 — 1843)

Das Lied im Grünen

Ins Grüne, ins Grüne,
da lockt uns zie Frühling,
Der liebliche Knabe,
Und führt uns am blumentumwundenen Stabe,
Hinaus, wo die Lerchen und Amseln so wach,
In Wälder, auf Felder, auf Hügel, zum
 Bach
Ins Grüne, ins Grüne.

Im Grünen, im Grünen,
da lebt es sich wonnig,
Da wandeln wir gerne,
Und heften die Augen dahin schon von ferne;
Und wie wir so wandeln mit heiterer Brust,
Umwallet uns immer die kindliche Lust,
Im Grünen, im Grünen.

Im Grünen, im Grünen,
da ruht man so wohl,
Empfindet so Schönes,
Und denket behaglich an Dieses und Jenes,
Und zaubert von hinnen, ach! was uns
 bedrückt,
Und alles herbei, was den Busen entzückt,
Im Grünen, im Grünen.

Im Grünen, im Grünen,
da werden die Sterne
So klar, die die Weisen
Der Vorwelt zur Leitung des Lebens uns
 preisen.
Da streichen die Wölkchen so zart uns dahin,
Da heitern die Herzen, da klärt sich der Sinn,
Im Grünen, im Grünen.

La cançó al camp

Al camp, al camp,
allà ens atreu la primavera,
noia adorable!
I ens condueix amb el seu bastó cobert de flors,
allà on vetllen les aloses i les merles,
en els boscos, en els camps, en els turons, en el
 rierol,
al camp, al camp.

Al camp, al camp,
allà on es viu deliciosament,
per on passem de gust
i cap on adrecem la mirada ja des de lluny;
i quan així caminem amb el cor alegre,
ens envaïxen sempre els plaers infantívols,
al camp, al camp.

Al camp, al camp,
allà es descansa tan bé,
es palpa tanta bellesa,
i es pensa agradablement en això i en allò,
i desapareix màgicament, ai, tot el que ens
 turmenta,
i apareix tot el que encisa el cor,
al camp, al camp.

Al camp, al camp,
Allà són les estrelles tan clares,
aquelles que els antics càntics
ens lloen com a guia de la
 vida;
allà passen volant els núvols, tan delicats,
allà s'alegren els cors, i s'aclareixen els sentits,
al camp, al camp.



Im Grünen, im Grünen,
da wurde manch Plänchen
Auf Flügeln getragen,
Die Zukunft der grämlichen Aussicht entschlagen.
Da stärkt sich das Auge, da labt sich der Blick,
Leicht tändelt die Sehnsucht dahin und
zurück
Im Grünen, im Grünen.

Im Grünen, im Grünen
am Morgen, am Abend
In traulicher Stille
Da wurde manch Liedchen und manche Idylle
Gedichtet, gespielt, mit Vergnügen und Schmerz.
Denn leicht ist die Lockung, empfänglich das
Herz
Im Grünen, im Grünen.

Ins Grüne, ins Grüne
lasst heiter uns folgen
Dem freundlichen Knaben!
Grünt einst uns das Leben nicht
förder,
So haben wir klüglich die grünende Zeit nicht
versäumt,
Und wann es gegolten, doch glücklich
geträumt,
Im Grünen, im Grünen.

Al camp, al camp,
allà van ser portats amb ales
molts propòsits,
i el futur deslliurat de tristos aspectes;
allà s'enforteixen els ulls, es delecta la mirada,
i els desigs es gronxen dolçament amunt i
avall,
al camp, al camp.

Al camp, al camp,
al matí, al vespre,
en confiada pau,
es componen moltes cançons i molts idillis,
i s'interpreten, entre anhels i bromes,
car la seducció és fàcil, i el cor
receptiu,
al camp, al camp.

Al camp, al camp,
deixa que ens segueixin
alegres els joves amics.
Si un dia, ai!, la vida ja no verdeja més per a
nosaltres,
almenys no haurem perdut assenyadament
els temps
i mentre haurem pogut, haurem somniat
feliços,
al camp, al camp.



Johann Mayrhofer (1787 — 1836)

Am Strome

Ist mir's doch, als sei mein Leben
An den schönen Strom gebunden;
Hab' ich Frohes nicht an seinem Ufer,
Und Betrübtes hier empfunden?

Ja, du gleichest meiner Seele;
Manchmal grün und glatt gestaltet,
Und zu Zeiten herrschen Stürme
Schäumend, unruhvoll, gefaltet.

Fließest zu dem fernen Meere,
Darfst allda nicht heimisch werden;
Mich drängt's auch in mildre Lande,
Finde nicht das Glück auf Erden.

Johann Wolfgang Goethe (1749 — 1932)

Ganymed

Wie im Morgenglanze
Du rings mich anglühst,
Frühling, Geliebter!
Mit tausendfacher Liebeswonne
Sich an mein Herze drängt
Deiner ewigen Wärme
Heilig Gefühl,
Unendliche Schöne!
Dass ich dich fassen möcht'
In diesen Arm!

Ach, an deinem Busen
Lieg' ich und schmachte,
Und deine Blumen, dein Gras
Drängen sich an mein Herz.
Du kühlst den brennenden
Durst meines Busens,
Lieblicher Morgenwind!
Ruft drein die Nachtigall
Liebend mach mir aus dem Nebeltal.
Ich komm', ich komme!
Ach wohin, wohin?

Prop del riu

Sento com si la meva vida
fos lligada al bell rierol;
no he sentit tal vegada en aquestes ribes
les alegries i els desconsols?

Sí, tu t'assembles a la meva ànima;
de vegades vestit de verd i llis,
i de vegades, quan regnen les tempestes,
escumós, inquiet i cellut.

Corres cap a una mar llunyana,
enlloc no et sents a casa;
també jo freturo una dolça terra,
i no trobo en aquest món la felicitat.

Ganimedes

En la resplendor del sol,
t'encens al voltant meu,
estimada primavera!
Amb mil delícies amoroses,
el sagrat sentiment
del teu etern ardor
s'apodera del meu cor,
bellesa infinita!
Si pogués estrènyer-te
entre els meus braços!

Ai, m'ajec en el teu pit,
i em marfonc;
les teves flors, la teva herba,
es premen contra el meu cor.
Apagues la set ardent
del meu pit,
amable brisa matinal!
Em crida amorós el rossinyol
des de la vall boirosa.
Ja vinc, ja vinc!
A on? Ai, a on?



Hinauf! strebt's hinauf!
Es schweben die Wolken
Abwärts, die Wolken
Neigen sich der sehrenden Liebe.
Mir! Mir!
In eurem Schosse
Aufwärts!
Umfangend umfassen!
Aufwärts an deinen Busen,
Alliebender Vater!

Marianne von Willemer (1784 — 1860)

Suleika I

Was bedeutet die Bewegung?
Bringt der Ost mir frohe Kunde?
Seiner Schwingen frische Regung
Kühlt des Herzens tiefe Wunde.

Kosend spielt er mit dem Staube,
Jagt ihn auf in leichten Wölkchen,
Treibt zur sichern Rebenlaube
Der Insekten frohes Wölkchen.

Lindert sanft der Sonne Glühen,
Kühlt auch mir die heissen Wangen,
Küsst die Reben noch im Fliehen,
Die auf Feld und Hügel prangen.

Und mir bringt sein leises Flüstern
Von dem Freunde tausend Grüsse;
Eh' noch diese Hügel düstern,
Grüssen mich wohl tausend Küsse.

Und so kannst du weiter ziehen!
Diene Freunden und Betrübten.
Dort wo hohe Mauern glühen,
Dort find' ich bald den Vielgeliebten.

Ach, die wahre Herzenskunde,
Liebeshauch, erfrishtes Leben
Wird mir nur aus seinem Munde,
Kann mir nur sein Atem geben.

Amunt! Sempre amunt!
Suren els núvols
a dalt, s'inclinen
cap a l'amor anhelant.
A mi! A mi!
En la vostra sina,
amunt!
Abraçant-me, abraceu-me!
Amunt, en la vostra sina,
pare de tot amor!

Primer cant de Suleika

Què significa aquesta agitació?
Et porta bones noves el vent de l'est?
El moviment refrescant de les seves ales
lenifica les profundes ferides del cor.

Juga acaroador amb la pols,
aixecant-la en núvols lleugers,
i empeny l'alegre munió d'insectes
cap al protector ramatge de les vinyes.

Mitiga dolçament l'ardor del sol,
també em refresca les galtes enceses,
i tot volant refresca encara les vinyes
que lluen pels camps i pels turons.

I els seus tendres murmuris
em porten mil salutacions de l'amic,
abans que s'enfosqueixin aquests turons
més de mil besos em saluden.

I ara pots continuar volant!
Serveix els amics i els entristits.
Allà on brillen aquells alts murs
trobaré aviat l'estimat.

Ai, el missatge veritable del cor,
l'hàlit amorós, la vida refrescant,
m'arribaran només de la seva boca,
només el seu alè me'ls pot transmetre.



Ludwig Kosegarten (1758 — 1818)

An die untergehende Sonne

Sonne, du sinkst,
Sonne, du sinkst,
Sink in Frieden, o Sonne!

Still und ruhig ist deines Scheidens Gang,
Rührend und feierlich deines Scheidens
Schweigen.
Wehmut lächelt dein freundliches Auge,
Tränen entträufeln den goldenen Wimpern;
Segnungen strömt du der duftenden Erde.
Immer tiefer,
Immer leiser,
Immer ernster, feierlicher
Sinkst du den Äther hinab.

Sonne, du sinkst,
Sonne, du sinkst,
Sink in Frieden, o Sonne!

Es segnen die Völker,
Es säuseln die Lüfte,
Es räuchern die dampfenden Wiesen dir nach;
Winde durchrieseln dein lockiges Haar;
Wogen kühlen die brennende Wange;
Weit auf tut sich dein Wasserbett...
Ruh' in Frieden,
Ruh' in Wonne!
Die Nachtigall flötet dir Schlummergesang.

Sonne, du sinkst,
Sonne, du sinkst,
Sink in Frieden, o Sonne!

Al sol ponent

Sol, et colgues!
Sol, et colgues!
Colga't en pau, oh sol!

Silenciós i tranquil és el camí del teu adéu,
i emocionant i solemne el teu silenci.
Els teus ulls amicals ploren amb tristor,
flueixen llàgrimes de les teves parpelles
daurades;
el teu alè beneeix la terra perfumada.
Cada vegada més profund,
cada vegada més lleuger,
més seriós i majestuós,
t'enfonses en l'espai eteri.

Sol, et colgues!
Sol, et colgues!
Colga't en pau, oh sol!

Et beneeixen els pobles,
murmuren els vents,
fumeegen cap a tu els camps humitejats;
els vents esbullen els teus rullats cabells;
les onades et refresquen les galtes ardents;
s'obre molt ampli el teu llit d'aigua...
Descansa en pau!
Dorm tranquil!
El rossinyol et refila una cançó de bressol.

Sol, et colgues!
Sol, et colgues!
Colga't en pau, oh sol!



Johann Mayrhofer

Nachtstück

Wenn über Berge sich der Nebel breitet
Und Luna mit Gewölken kämpft,
So nimmt der Alte seine Harfe, und schreitet
Und singt waldeinwärts und gedämpft:
“Du heilige Nacht:
Bald ist's vollbracht,
Bald schlaf ich ihn, den langen Schlummer,
Der mich erlöst von allem Kummer.”

Die grünen Bäume rauschen dann:
“Schlaf süß, du guter, alter Mann”;
Die Gräser lispeln wankend fort:
“Wir decken seinen Ruheort”;
Und mancher liebe Vogel ruft:
“O lass ihn ruhn in Rasengruft!”
Der Alte horcht, der Alte schweigt,
Der Tod hat sich zu ihm geneigt.

Nocturn

Quan la boira s'estén sobre les muntanyes
i la lluna lluita amb els núvols,
pren el vell la seva arpa, camina
cap dins del bosc, i canta suaument:
“Oh, santa nit!
Aviat s'haurà acabat tot.
Aviat m'adormiré en el llarg somni
que em deslliurará de totes les penes.”

Llavors murmuren els arbres verds:
Dorm dolçament, bon home vell.
I les herbes remoregen vacillants.
Cobrirem el teu lloc de repòs.
I molts ocells amables criden;
deixeu-lo descansar en la seva tomba de gespa!
El vell escolta, el vell calla...
la mort s'ha inclinat damunt d'ell.



HUGO WOLF

(1860 — 1903)

Spanisches Liederbuch Weltliche Lieder

Álvaro Fernández de Almeida (segle XVI)
Versió alemanya d'Emanuel Geibel (1815 — 1884)

Klinge, klinge, mein Pandero

Klinge, klinge, mein Pandero,
doch an andres denkt mein Herz.

Wenn du, muntres Ding, verständest
meine Qual und sie empfändest,
jeden Ton, den du entsendest,
würde klagen meinen Schmerz.

Bei des Tanzes Drehn und Neigen
schlag' ich wild den Takt zum Reigen,
daß nur die Gedanken schweigen,
die mich mahnen an den Schmerz.

Ach, ihr Herrn, dann will im Schwingen
oftmals mir die Brust zerspringen,
und zum Angstschrei wird mein Singen,
denn an andres denkt mein Herz.

Anònim
Versió alemanya de Paul Heyse (1830 — 1914)

In dem Schatten meiner Locken

In dem Schatten meiner Locken
Schliefe mir mein Geliebter ein.
Weck ich ihn nun auf? – Ach nein!

Sorglich strahlt ich meine krausen
Locken täglich in de Frühe,
Doch umsonst ist meine Mühe,
Weil die Windesie zerzausen.

Cançoner espanyol Cançons profanes

Sona, sona, mon pandero

Sona, sona, mon pandero,
però el meu cor pensa en un altre.

Si tu, alegre objecte, poguessis
comprendre i sentir el meu turment,
cada so que donessis
palesaria el meu dolor.

Per a les voltes i moviments de la dansa
marco salvatge el compàs a les rotllanes;
només callen els meus pensaments,
que em premen el cor.

Ai, senyors, que sovint aquests salts
fan explotar el meu pit,
i els meus cants són anuncis angoixats
que el meu cor pensa en un altre!

A l'ombra dels meus rulls

A l'ombra dels meus rulls,
s'adormí el meu estimat.
El despertaré? – Ah, no!

Pentinava jo els meus rulls arrissats
amb molta cura cada matí,
però de res no em servia,
ja que el vent els escampava.



Lockenschatten, Windessausen
Schläfert den Liebsten ein.
Weck ich ihn nun auf? – Ach nein!

Hören muß ich, wie ihn gräme,
Daß er schmachtet schon so lange,
Daß ihm Leben geb und nehme
Diese meine braune Wange,
Und er nennt mich eine Schlange,
Und doch schlief er bei mir ein.
Weck ich ihn nun auf? – Ach nein!

Anònim

Versió alemanya de Paul Heyse

Sagt, seid Ihr es, feiner Herr

Sagt, seid Ihr es, feiner Herr,
der da jüngst so hübsch gesprungen
und gesprungen und gesungen?

Seid Ihr der, vor dessen Kehle
Keiner mehr zu Wort gekommen?
habt die Backen voll genommen,
sangt gar artig, ohne Fehle.
Ja, Ihr seid's, bei meiner Seele,
der so mit uns umgesprungen
und gesprungen und gesungen.

Seid Ihr's, der auf Castagnetten
und Gesang sich nie verstand,
der sie Liebe nie gekannt,
der da floh vor Weiberketten?
Ja, Ihr seid's; doch möcht ich wetten,
manch ein Lieb habt Ihr umschlungen
und gesprungen und gesungen.

Seid Ihr der, der Tanz und Lieder
so herausstrich ohne Mass?
Seid Ihr's, der im Winkel saß
und nicht regte seine Glieder?
Ja Ihr seid's, ich kenn' Euch wieder,
der zum Gähnen uns gezwungen
und gesprungen und gesungen!

L'ombra dels rulls i el murmuri dels vents
adormiren l'estimat.
El despertaré? – Ah, no!

Em diu com li fa pena
que tant el faci consumir,
que li donen vida i li prenen
les meves galtes brunes,
i diu que soc un serpent,
però amb tot, s'adormí al meu costat.
El despertaré? – Ah, no!

Digueu, sou vós, galant

Digueu, sou vós, galant,
el que l'altre dia tan bé ballava
i ballava i cantava?

Sou vós qui amb cançons
a totes vàreu emmudir?
Les cantàreu a plena veu?
Bellament i sense faltes.
Sí, sou vós, m'ho diu el cor,
qui ballava amb nosaltres,
i ballava i cantava.

Sou vós qui no entenia
en castanyoles ni en cançons,
que l'amor no coneixia,
i fugia de les dones?
Sí, sou vós, però juraria
que més d'un amor heu abraçat,
i ballat i cantat.

Sou vós qui ballava i cantava
amb exaltació sense mesura?
Sou vós qui s'asseia en un racó
i per res no es movia?
Sí, sou vós, us reconec,
qui ens va fer badallar,
i cantar i ballar.



Atribuït a Maria Doceo (s. XVII)
Versió alemanya d'Emanuel Geibel

Bedeckt mich mit Blumen

Bedeckt mich mit Blumen,
Ich sterbe vor Liebe.

Daß die Luft mit leisem Wehen
nicht den süßen Duft entführe,
Bedeckt mich!

Ist ja alles doch dasselbe,
Liebesodem oder Düfte
Von Blumen.

Von Jasmin und weißen Lilien
sollt ihr hier mein Grab bereiten,
Ich sterbe.

Und befragt ihr mich: Woran?
sag' ich: Unter süßen Qualen
Vor Liebe.

Anònim
Versió alemanya d'Emanuel Geibel

Geh, Geliebter, geh jetzt!

Geh, Geliebter, geh jetzt!
Sieh, der Morgen dämmert.

Leute gehen schon durch die Gasse,
Und der Markt wird so belebt,
Daß der Morgen wohl, der blasse,
Schon die weißen Flügel hebt.
Und vor unsern Nachbarn bin ich
Bange, daß du Anstoß giebst:
Denn sie wissen nicht, wie innig
Ich dich lieb' und du mich liebst.

Cobriu-me amb flors

Cobriu-me amb flors,
que em moro d'amor.

Perquè l'hàlit suau de l'aire
no em privi del seu dolç perfum,
cobriu-me!

Perquè tot és un,
hàlits d'amor o perfums
de flors.

Amb llessamins i blanques assutzenes
heu de preparar aquí la meva tomba,
que jo em moro.

I si em pregunteu: de què?
Us contesto: dels dolços turments
de l'amor.

Ves-te'n, amor, ara ves-te'n!

Ves-te'n, amor, ara ves-te'n!
Mira, el matí clareja!

La gent va pel carrer,
i el mercat és tan vivent
que sens dubte el matí
les seves blanques ales ja estén.
I pel veïnat tinc molta por
que siguis motiu d'escàndol,
car no saben amb quin amor
t'estimo i tu m'estimes.



Drum, Geliebter, geh jetzt!
Sieh, der Morgen dämmert.

Wenn die Sonn' am Himmel scheinend
Scheucht vom Feld die Perlen klar,
Muß auch ich die Perle weinend
Lassen, die mein Reichthum war.
Was als Tag den Andern funkelt,
Meinen Augen dünkt es Nacht,
Da die Trennung bang mir dunkelt,
Wenn das Morgenroth erwacht.

Geh, Geliebter, geh jetzt!
Sieh, der Morgen dämmert.

Willst du feste Wurzel fassen,
Liebster, hier an meiner Brust,
Ohne daß der Neider Hassen
Stürmisch uns verstört die Lust;
Willst du, daß zu tausend Malen
Ich wie heut dich sehen mag,
Und dir stets auf Sicht bezahlen
Unsrer Liebe Schuldbetrag:

Geh, Geliebter, geh jetzt!
Sieh, der Morgen dämmert.

Fliehe denn aus meinen Armen!
Denn versäumest du die Zeit,
Möchten für ein kurz Erwärmen
Wir ertauschen langes Leid.
Ist in Fegerfeuersqualen
Doch ein Tag schon auszustehn,
Wenn die Hoffnung fern in Strahlen
Läßt des Himmels Glorie sehn.

Drum, Geliebter, geh jetzt!
Sieh, der Morgen dämmert.

Per això, amor, ara ves-te'n!
Mira, el matí clareja!

Si el sol que brilla al cel
escombra del camp les perles de la rosada,
també haig de deixar plorant
la perla que era el meu regne.
El que als altres els sembla dia
per als meus ulls no és més que nit;
car l'absència torna fosc
el que ha despertat l'alba.

Ves-te'n, amor, ara ves-te'n!
Mira, el matí clareja!

Vols posar arrels fermes
amor, en el meu pit,
sense que l'odi de l'envejós
ens pertorbi, furiós, el delit;
vols que mil vegades
et pugui veure com avui,
i que sempre al comptat et pagui
el deute del nostre amor.

Ves-te'n, amor, ara ves-te'n!
Mira, el matí clareja!

Deixa les meves dolces abraçades!
Car si amb elles t'entretens,
ens pot portar un mal perllongat
aquest breu acontentament.
Un dia de Purgatori
no fa mal a qui el sofreix,
car amb els raigs de l'esperança
entreveu la glòria del cel.

Per això, amor, ara ves-te'n!
Mira, el matí clareja!

Traduccions de Manuel Capdevila i Font

SCHUBERTIADE

SCHWARZENBERG

del 21 al 29 de juny 2025
del 23 al 31 d'agost

HOHENEMS

del 26 d'abril al 4 de maig 2025
del 10 al 14 de juliol / de l'1 al 5 d'octubre



Nr. 50

Recitals de Lied - Recitals de Piano - Concerts de Cambra

Magda Amara, Ilker Arcayürek, Aris Quartett, Armida Quartett, Kit Armstrong, Andreas Bauer Kanabas, Belcea Quartet, Guillaume Bellom, Ian Bostridge, Ammiel Bushakevitz, Gautier Capuçon, Renaud Capuçon, Helmut Deutsch, Daniel Dodds, Anton Doppelbauer, Julius Drake, The Erlkings, Till Fellner, David Fray, Michael Gees, Geister Duo, Christian Gerhaher, Boris Giltburg, Goldmund Quartett, Filippo Gorini, Patrick Grahl, Raphaela Gromes, Mark Gruber, Clemens Hagen, Julia Hagen, Veronika Hagen, Hagen Quartett, Viviane Hagner, Marc-André Hamelin, Samuel Hasselhorn, Daniel Heide, Nikola Hillebrand, Franziska Hölscher, Liviu Holender, Gerold Huber, Andrei Ionita, Victor Julien-Laferrrière, Lucas und Arthur Jussen, Christiane Karg, Suyoen Kim, Julia Kleiter, Felix Klieser, Katharina Konradi, Harriet Krijgh, Konstantin Krimmel, Adam Laloum, Adrien La Marca, Lukas Lemcke, Leonkoro Quartett, Elisabeth Leonskaja, Igor Levit, Paul Lewis, Sophie Lücke, Katja Maderer, Mandelring Quartett, Sebastian Manz, Malcolm Martineau, Sabine Meyer, Joseph Middleton, Minetti Quartett, Ludwig Mittelhammer, Catriona Morison, Fabian Müller, Patrizia Nolz, Novo Quartet, Pavel Haas Quartett, Francesco Piemontesi, Theo Plath, Christoph Prégardien, Julian Prégardien, Quatuor Ebène, Quatuor Modigliani, Sophie Rennert, Lukas Rommelspacher, Pauline Sachse, Fatma Said, Nemorino Scheliga, André Schuen, Schumann Quartett, Simply Quartet, Sitkovetsky Trio, Lukas Sternath, Yaara Tal & Andreas Groethuysen, Dominik Wagner, Amadeus von Wiesensee, Noa Wildschut, William Youn, Paul Zientara

Informació i venda d'entrades

Schubertiade GmbH, P. O. Box 100, 6845 Hohenems, Austria
Tel +43/(0)5576/72091, Email: info@schubertiade.at

www.schubertiade.at